

lynes jeg ikke, at det er nogen Grund til ikke at fremme eller behandle Love af denne Bestaffenhed; thi det er vist neppe heldigt, at saadanne Love vedtages særlig under Indtrykket af en saadan bestemt Anledning, begrundet i Forholdene. Der næst er det ogsaa vist, at, om end Forholdene i Diebliffet ere noget anderledes, end da Sagen blev sat i Bevægelse, kan Ingen vide, naar de igjen ville blive saaledes, som de den Gang vare. Det er jo dog vel ingenlunde afgjort, at den i økonomisk Henseende mindre gode Periode, som nu er tilstede i en meget stor Del af Verden, vil vedblive bestandig, eller man kan da sige sig selv, at det er givet, at den ikke vil vedblive bestandig; men hvor længe den vil vare, veed Ingen, og det er ikke engang sagt, at den vil vare meget længe; men saa kan ganske vist akkurat den samme Trang til Bestemmelser af denne Natur, som man for et Par Aar siden saa stærkt søgte rundt omkring i Landet, indtræde igjen. — At der i tredje Linie af 1ste Stykke § 8 er brugt Ordet „Sogneforstanderskabskreds“, er ganske vist en Ansigtighed, idet der bør staa „Sogneraadskreds“. Grunden til denne Ansigtighed, der skriver sig fra et Eændringsforslag, som var stillet af Udvalget i det andet Thing, er formodentlig den, at man har saa at sige skrevet ud af Loven af 10de Mai 1854, hvor der staa „Sogneforstanderskabskreds“; thi den Gang var der virkelig Sogneforstanderskaber og ikke Sogneraad. — Jeg skal nu omtale nogle af de fremsatte Bemærkninger, der nærmest referere sig, ikke til de Forandringer, der ere blevene foretagne i det andet Thing, men til Lovforslaget, som det vedtoges i dette Thing ifjor. Med Hensyn til §§ 5 og 6 skal jeg da først sige, at Meningen med § 5, som ikke synes mig at kunne misforstås, og som man, saa vidt jeg veed, heller ikke var i Tvivl om fra nogen Side, da Sagen behandlede her ifjor, er den, at det Ansvar, som paalægges den Person, der antager et Eyende, som paa ulovlig Maade er stilt fra sin forrige Eusbond, kan billigvis paalægges Enhver, der veed, at Eyendet er stilt fra Eusbonden paa ulovlig Maade. Naar det altsaa kan oplyses, at en Mand veed, at det paagjældende Eyende paa ulovlig Maade er gaaet bort fra sin Ejeneste, saa er det ikke ubilligt at paalægge ham dette Ansvar, hvad enten han antager den Paagjældende som Eyende, eller han antager ham til Arbeide. Derfor er det, at § 5, der handler om det Tilfælde, at det særskilt kan paavises, at den Paagjældende er vidende om, at Eyendet ikke er lovlig stilt fra sin forrige Ejeneste, paalægges baade den, der antager den Paagjældende som Eyende, og den, der antager ham til Arbeide, det der omtalte Ansvar. — Derimod handler § 6 kun om den, der antager den Paagjældende som Eyende, og ikke om den, der antager ham til Arbeide. Det er ganske klart, og det har jo ogsaa været os allesammen bevidst ved Sagens forrige Behandling her, at

det ikke godt kunde være anderledes. Det blev under Sagens Behandling her gjort gjældende af en enkelt Taler, og maaske af flere, at Bestyttelsen for Eusbonden egentlig ikke var fuldstændig, naar kun den Mand kunde rammes, der tog En i fast Ejeneste, som ulovlig var gaaet bort fra sin Eusbond, medens man ikke kunde ramme den, der tog en saadan Person i Dagleie; men der blev dertil fra min og fra Andres Side her i Salen svaret, at det var ganske sandt, men at det kunde ikke være anderledes, thi da det ikke er nødvendigt at være forsynet med Skudsmaalsbog for at kunne tage Arbeide som Dagleier, kunde det heller ikke paalægges Noget at skulle affordre den, der søgte Arbeide som Dagleier, Skudsmaalsbog og overbevise sig om, hvad der stod i den eller ikke. Saaledes forstod man ogsaa utvivlsomt Paragrafen her. Men den Sag synes mig endda at maatte være bragt til yderligere Klarhed ved, hvad der er foregaaet i det andet Thing; thi der blev der jo til 3die Behandling stillet et Eændringsforslag, der gik ud paa i § 6 at tilføie Ordene: „eller til Arbeide“, saa at altsaa Bestemmelsen i § 6 om Præsuntionen skulde være anvendelig baade paa den, der antog en saadan Person som Eyende, og paa den, der antog ham til Arbeide; men dette Eændringsforslag modsatte jeg mig, idet jeg gjorde omtrent de samme Grunde gjældende mod det, som jeg nys nævnte, og som jeg anførte, den Gang Sagen var paa Bane i dette Thing forrige Aar, og Eændringsforslaget blev ogsaa forkastet. Derfor er der, saaledes som § 6 lyder, ingen Tvivl om, at den kun angaar den, der tager Noget til Eyende; Præsuntionen kan ikke anvendes mod den, der antager En blot til Dagleier. Hvad de Ytringer, som den erede Ordfører i det andet Thing fremkom med, egentlig nærmest angik, kan jeg ikke i Diebliffet med Sikkerhed sige, thi det var en noget vidtløftig Behandling, der fandt Sted i det andet Thing, og det er mig ikke muligt at huske hver enkelt Ting, der er sagt under denne Sags Behandling; jeg veed ikke i Diebliffet, hvad Ordføreren kan have ment med den Bemærkning, som det erede Medlem oplæste, dog kan det ikke have været det, som det erede Medlem mente. — Hvad angaar det, som blev anført imod enkelte Bestemmelser i § 8, skal jeg først gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til Slutningspunktumet af Paragrafen, der ligeledes er gjort til Gjenstand for Anke af den erede Folkethingsmand for Ribe Amts 1ste Valgkreds (Kruze). Jeg skal med Hensyn til dette Punktum bemærke, at den hele Bestemmelse om, at Eusbonden kan fremkomme med Begjæring om, at en offentlig Politisag skal hæves, er ganske utvivlsomt indsat i Loven i Eændets Favør; den er ikke indsat imod Eændet. Saaledes som Lovforslaget kom fra dette Thing, vilde det føre til, sagde man nemlig i det andet Thing, at, naar den offentlige Politisag var bleven anlagt, kunde